

L'alemany és fàcil

Alfred Quintana

associació
**helena
jubany
i lorente**

2 DE DESEMBRE DE 2012 / OBRA GUANYADORA
DEL V **PREMI HELENA JUBANY** DE NARRACIÓ CURTA
O RECURS DE CONTES PER A SER EXPLICATS

L'AUTOR

A **Alfred Quintana** (Barcelona, 1967) li agraden l'humor i la llengua alemanya. "Sóc germanòfil, i sempre m'he dedicat a netejar la imatge de l'idioma alemany", diu fent broma. Quintana aplega les dues aficions a L'alemany és fàcil, el conte que ahir va guanyar la cinquena edició del premi Helena Jubany, dotat amb 3.000 euros. L'acta del jurat que es va llegir ahir a la seu de la colla castellera dels Capgrossos, a Mataró, va destacar "l'humor i la ironia que es respira al llarg de tot el text i que en certs moments arriben a constituir autèntics gags".

L'autor explica que la història que narra "seria difícil" escriure-la sense humor. L'alemany és fàcil comença quan un home rep un gos com a regal d'aniversari, i decideix dur-lo a un centre d'ensinistrament caní. El punt de partida del conte és "la perplexitat" de Quintana davant "una societat multicultural on encara hi ha moltes manies amb els idiomes", i també davant el fet que "hi ha gent que ensinistra gossos i dona les ordres en alemany". L'anècdota va posar en marxa una "microhistòria sobre un paio que aprèn alemany per ensinistrar un gos". La idea ja li ballava pel cap a Quintana, però el conte no el va escriure fins que va decidir presentar-lo al premi Helena Jubany de narració curta o recull de contes per ser explicats.

L'alemany és fàcil

Alfred Quintana

© **Associació Cultural Helena Jubany i Lorente**, 2012
<http://helena.jubany.cat/associacio>

Autor:
Alfred Quintana

Fotografia de portada:
Freepick

Disseny gràfic i compaginació:
Punts-Volats

Correcció lingüística:
Joan Jubany i Itxart

L'alemany és fàcil és l'obra guanyadora del **5è Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que s'ha lliurat a Mataró el 2 de desembre de 2012, coincidint amb l'11è aniversari de la mort de l'Helena.

El Mec va ser un regal d'aniversari. Jo passava una mala època i la meva família va pensar que un gos em faria companyia. "El gat no, que no fa companyia", em van dir, "però el gos és d'allò més carinyós". "No hi ha cap animal més fidel". "Et farà molta companyia". "A més, les dones són més de gats", va afegir un cunyat, "però per a un home no hi ha res com un gos".

Me'l van portar en una caixa grossa de vi, en la qual havien fet uns quants forats de la mida d'una moneda de dos euros perquè la pobra bèstia pogués respirar. A primera vista, l'animal no semblava que pertanyés a cap de les races conegudes. Esclar que jo no havia estat mai un gran expert en gossos. No passava d'identificar els pastors alemanys, els dàlmates, els dòberman i els fox-terrier. I tampoc no m'ho havia dit ningú, que fos de raça. Les bèsties de raça valen molts calés, i no m'imaginava ningú de la meva família gastant-se'ls en un gos.

L'animal, amb les orelles caigudes i la cua entre cames, semblava més aviat de la raça dels petaners, de la raça dels sense raça, i això m'agradava. Un gos de raça no feia per a mi. No pots anar a concerts de Manu Chao o Adrià Puntí i, en arribar a casa, passejar un dòberman o un rottweiler. Bé, de poder sí que es pot. Hi va haver una època que els moderns del meu barri, que també anaven a concerts de Manu Chao i tenien horts urbans al terrat, van posar de moda el gos d'atura. I ja tens tot de bèsties peludes del Pirineu passejant-se per l'asfalt, escaldufats. I l'amo al darrere, recollint-li els regalets, perquè, això sí, els moderns del meu barri són incoherents però conscienciats.

O sigui que a mi ja m'anava bé que la bèstia fos de poca raça, diguem. Les primeres setmanes van ser de contacte. Ens havíem de conèixer. En realitat quan passes de no tenir gos a tenir-ne, canvies de vida. De cop i volta tens a casa un ésser que sembla independent però que requereix la teva presència constant. Parlo del gos de ciutat, esclar, el que passa a casa la major part del dia fent no se sap ben bé què, i després el passegen un parell de cops al dia, o tres, si hi ha sort.

Deia que els primers dies el Mec i jo ens vam dedicar a coneixe'ns, bàsicament. La nova vida incloïa unes passejades llargues al vespre pel parc del barri. Allà ens ajuntàvem amb altres gossos i els seus propietaris. Aquesta és una de les raons que també havia adduït la família per regalar-me un gos. “La Maria i el Joan es van conèixer així, passejant el gos, i ara viuen junts amb els dos gossos i les tres criatures que han anat venint”.

La gent que passejava gossos era força simpàtica. Ens van acollir de seguida al grup i em van donar moltes recomanacions, com corresponia a la relació iniciats-passerell que acabàvem d'inaugurar. Em donaven tot tipus de consells: longitud i gruix de la corretja, tipus de morrió, desparasitació, veterinaris, psicòlegs, botigues especialitzades...

Els primers dies, les primeres setmanes, van ser, doncs, força divertides. El Mec i jo ens anàvem coneixent i de passada coneixíem tot un món: el món dels gossos. Simpàtic, tot plegat.

La cosa es va començar a torçar cap al segon mes. En poques setmanes el Mec havia fet una crescuda fora mida, tenint en compte que la família m'havia dit que es tractava d'un animal “mitjanet”. Se li feien unes potes gruixudes, com de lleó, i se li endevinava un cap de bou de llaurar que tard o d'hora infondria respecte entre els cànids del veïnat.

Tot es va complicar encara més quan el Mec va començar a mostrar un interès desmesurat cap a tot tipus de bèsties, incloses les bèsties humanes. S'abraonava sobre els amos dels altres gossos, perseguia desafortadament els seus companys de passejada nocturna i tenia distrets tots els gats del

carrer així que sortíem del portal de casa. Un dia que gairebé va tirar a terra un home que ens havia recomanat un bon lloc per desparasitar-lo, una dona de mirada severa com la del seu bulldog va sentenciar: “Aquest gos necessita educació”. I abans que jo pogués respondre res, la dona va reblar: “L’heu de portar a un centre d’ensinistrament caní”.

El centre d’ensinistrament caní era a Collserola, darrere la ciutat, a la muntanya. L’havia de dur amb cotxe tres dies a la setmana: dilluns, dimecres i divendres. Es podia triar entre fer una hora a la setmana aquests tres dies, o bé una hora i mitja dimarts i dijous. Mira, com quan feia anglès, vaig pensar. Vam haver de triar la primera opció, perquè el curs ja havia començat i l’horari de dimarts i dijous era ple. I vaig pensar que així el Mec en trauria més profit. Mentre ell era amb els entrenadors, jo l’esperava prenent un tallat en una cafeteria del mateix centre, on parlava amb els propietaris dels altres gossos, que també eren a classe.

Un dia, quan potser portàvem unes cinc o sis sessions, un home afable, d’uns cinquanta anys, amo d’un pitbull descomunal com ell, em va posar sobre avis: “Haurem d’aprendre alemany”.

Aquell home no feia broma. Efectivament, al cap d’un parell de dies, una noia rossa força maca, que s’assemblava d’allò més a la cocker canyella que traginava, va dir que a la Viquipèdia hi havia unes ordres bàsiques en alemany, però que no havia trobat gaire més informació, que es compraria un llibre. Jo, tan interessat en el llibre com en la noia rossa, li vaig demanar que me’n mantingués informat. Potser aniríem a comprar el llibre junts. Potser després aniríem en algun bar a parlar-ne, lluny del col·lectiu educagossos, que no deixava lloc a la intimitat. Al cap de dos dies, la noia rossa se’m va adreçar, somrient: “Te n’he fet fotocòpies. Te les regalo, les he fet a la feina”.

A casa, tot i la decepció, vaig començar a llegir de seguida aquell patracol. Hi havia molts dibuixos d’un gos que feia diferents postures segons les ordres que li donaven. Les ordres, efectivament, eren en alemany.

Les paraules bàsiques eren “Fuss!”, si volia que caminés al meu costat; “Sitz!”, perquè s’assegués; “Platz”, perquè s’ajagués; i “Hopp!” –aquesta era la més fàcil– perquè saltés.

Com que no les sabia pronunciar, vaig googlejar una mica per veure què hi havia. Després de diversos intents i de passar per pàgines realment brutes, vaig aconseguir un lloc que es deia “Ordres bàsiques per al gos. Veu en alemany i traducció”. Allà hi tenia les paraules que havia vist al llibre i algunes més. Vaig posar el volum i vaig practicar tota la nit aquelles veus: fuss, sit, platz, hopp!

Durant un parell de setmanes, mentre el Mec seguia el seu ensinistrament al centre caní, jo repetia i repetia aquelles ordres en alemany per tal que l’animal em pogués entendre amb més facilitat i que l’educació que li estava donant, que em costava una petita fortuna, fos realment profitosa.

Al cap de quinze dies d’haver començat la meva experiència amb l’alemany per a gossos, vaig considerar que ja havia arribat el moment de comprovar que els meus progressos lingüístics coincidien amb els progressos d’ell. Així doncs, un diumenge al matí, ben d’hora, vam sortir de casa per anar al parc de la Ciutadella. Havíem de practicar diversos moviments i per tant era millor sortir a l’aire lliure.

Em vaig situar en un parterre de gespa, amb el Mec just davant meu, a un metre, tot expectant. Cal dir que l’animal tenia un comportament molt més assenyat, d’ençà que havia començat a anar a estudi: ja no estirava la corretja com un salvatge ni s’abraonava sobre els desconeguts. Havia millorat molt, tot i que els del centre m’havien dit que encara era una mica capverd i que m’aconsellaven uns mesos més de classes.

Així doncs, amb el Mec davant meu, vaig començar a donar ordres: “Platz!”. Vaig deixar passar quatre o cinc segons, però l’animal no reaccionava. “Platz!”. Amb aquesta ordre hauria hagut d’ajoure’s immediatament, però ell s’estava allà, palplantat, remenant la cua. “Platz!”. No hi havia manera. Provaré amb altres ordres, vaig pensar. Potser no pronunciava prou

bé. El vaig fer ajeure sense contemplacions, tustant-li el llom. “Voraus!”. Ara li tocava aixecar-se i sortir corrents. “Voraus!”. Ja vaig veure de seguida que no. L’animal, pel que fos, no reconeixia les meves ordres. Potser s’havia acostumat a l’alemany del seu entrenador? Vaig pensar que d’alemany n’hi devia haver de diferents accents, segons la zona, com a tot arreu. De tota manera no m’imaginava que un gos de Reus necessités traductor per entendre’s amb una gossa de Figueres.

Vaig intentar-ho encara amb “Sitz!”. Aquí l’animal s’hauria d’haver assegut. Però ell continuava remenant la cua i de sobte es va posar a gratar un niu de formigues que acabava de trobar. Aleshores se’m va ocórrer que potser podria ajudar-lo si feia els gestos que corresponien a cada moviment. A classe d’anglès havia tingut una professora que feia molta mímica, i funcionava.

Li vaig demanar que s’ajagués amb un “Jeu!” que va entendre perfectament. Jo em vaig ajeure també davant seu i en cridar “Hopp!” vaig fer un bot per alçar-me, com si tingués una molla al cul. Però ell, ni cas. Continuava ajagut, ara amb la llengua a fora, i em mirava amb una certa condescendència. També vaig provar amb “Platz!”, però res.

De nou a terra, vaig tornar a cridar “Hopp!”, ara molt més fort, i vaig impulsar-me cap amunt. Res. Calia insistir-hi, però. Així que vaig intentar-ho novament tres o quatre vegades, fins que em vaig adonar que hi havia un grup de gent darrere meu.

Em vaig ajeure de nou i vaig veure, de cua d’ull, que els de darrere també s’ajeien. Quan vaig fer el salt corresponent a “Hopp!”, també em van imitar. Aleshores vaig provar amb “Platz!”. Em vaig ajeure i em vaig quedar quiet, rígid, immòbil. Ells també. I també van imitar els meus moviments amb “Voraus!” i amb “Aus!”.

Aleshores ho vaig entendre. M’havien pres per un professor de tai-txi. A la Ciutadella cada dia hi havia grups de gent que seguien els moviments d’un mestre. M’havien pres per un nou mestre, el guru del tai-txi amb gos. Com

que d'innovacions, en el camp de les disciplines alternatives, n'hi ha cada dia, segueixen els meus exercicis amb la devoció de qui se sap capdavanter d'una nova era.

Com que no m'agrada ser protagonista, vaig lligar el Mec i vam marxar, davant la mirada incrèdula dels meus apòstols, que devien pensar que la sessió havia estat massa curta. Ens van aplaudir, però. I suposo que el meu posat de males puces el van confondre amb la cara circumspecta que solen adoptar els mestres orientals.

De tornada cap a casa, amb la cua entre cames, rumiava quina podia ser la solució. Potser el Mec, com he dit abans, només entenia els entrenadors del centre caní. Però em semblava estrany que fos així; perquè aleshores tard o d'hora haurien de plegar el negoci. Potser això només li passava al Mec. Potser era una mica totxo per als idiomes, com el seu amo. Al cap i a la fi no era un gos de raça. Però al centre m'havien dit que el podien ensinistrar, encara que no fos de raça. I de fet l'animal havia millorat molt. Però em feia ràbia que no entengués les meves ordres en alemany.

Faria una prova. Vaig posar la gravació que m'havia baixat d'internet. "Sitz!", va dir una veu mig metàl·lica. I l'animal es va asseure immediatament. "Platz!". Es va ajeure, quiet com un mort. "Hopp!". I es va aixecar com si tingués un coet al cul. Vaig provar-ho jo. Potser a la Ciutadella havia tingut un atac de mandra. "Halt!". Res. "Platz!". Res de res. "Hopp!". Ni cas. I vinga a remenar la cua, content de l'espectacle que li oferia el seu amo.

Com que no sóc persona de deixar estar les coses que no tenen solució, vaig donar-hi voltes uns quants dies, però no acabava de veure el què. Vaig llegir llibres de bilingüisme en infants –no vaig trobar res sobre bilingüisme en gossos– i diversos articles que vaig trobar aquí i allà sobre lloros, que diuen que són els animals que xerren més, i sobre orangutans i goril·les, que són els que s'assemblen més a nosaltres. Però no hi trobava el desllorigador.

Fins que un dia, de causalitat, els meus maldecaps van adquirir una nova dimensió. Vaig posar la TV per veure les notícies. Normalment, en aquella hora, el Mec, havent sopat, s'ajeia al meu costat. Després d'una breu introducció amb les notícies més destacades del dia, la presentadora va donar pas a les notícies internacionals. Va ser només un moment, però ja en va tenir prou. A Hèlsinki hi havia hagut una reunió de presidents d'uns quants estats europeus, i hi sortia ella, Angela Merkel, enmig de tots, tallant el bacallà, en primer pla. I, abans que una veu en off traduís, amb la veu superposada, el que la cancellera havia dit, es van sentir, durant uns segons, les seves paraules en alemany. Van ser només tres o quatre segons, tot just una frase i mitja o dues, abans que comencéssim a sentir el doblatge. Però el Mec en va tenir ben prou. Va estirar les orelles, es va mig incorporar i va mirar atentament la imatge de la líder europea. L'havia entès!

No m'ho acabava de creure. Allò no podia ser! Jo sabia que els gossos poden fer “bub!”, o “guau!”, o “how!”, segons l'idioma dels amos, per saludar, però no m'esperava allò. Per mirar d'aclarir aquell fenomen, vaig buscar els canals internacionals. Alguna vegada, fent zapping, enganxava un canal alemany. ZDF, em penso que es deia. En aquell moment hi feien un documental. El Mec seguia el vol d'uns ocells africans amb el cos tens i de tant en tant movia el cap cap a un cantó i cap a l'altre, com contrariat. Era la primera vegada que el veia tan atent davant del televisor. El documental es va acabar i seguidament, sense anuncis, va sonar la típica sintonia dels programes informatius. Va aparèixer una presentadora que es veia molt agradable i que tenia unes dents molt grosses. Vaig suposar que també estava presentant les notícies destacades del dia i, seguidament, com havia fet la seva col·lega catalana, després de la successió ràpida d'imatges va deixar anar aquell nom màgic: Angela Merkel. Ara la podíem escoltar en tota l'esplendor de la versió original. Frau Merkel semblava enfadada. “Deshalb ist die Zeit gekommen, hier wirklich in eine Phase einzutreten, wo wir sehr konkret sagen, was müsste gemacht werden.”, deia, mentre dirigia als assistents una mirada franca però dura. El Mec va deixar anar uns quants gemecs, ajagut a terra. “Wenn der Euro scheitert, scheitert Europa”.

El Mec es va quedar quiet, immòbil, com si Frau Merkel li hagués dit “Sitz!”. “Keine Euro-Bonds, solange ich lebe”. Aleshores el Mec va emetre un udol llarg i sentit i va córrer a entaforar-se darrere el sofà.

Vaig apagar el televisor. La pobra bèstia estava patint. I jo estava tan confós com ell, o més. Ho entenia tot? Com podia haver après tant d'alemany amb unes poques classes?

Per assegurar-me que no havia estat casualitat, vaig encarregar que m'instal·lessin una antena que podia captar tots els canals alemanys i austríacs. El Mec s'ho empassava tot: telenotícies, culebrotos, sitcoms, programes infantils d'entreteniment, educatius, pel·lícules...

Al cap de pocs dies em vaig matricular al primer curs d'alemany que vaig trobar. “L'alemany és fàcil”, es deia. Hi anava dimarts i dijous, esclar, perquè preferia que el Mec continués fent, dilluns, dimecres i divendres, el seu ensinistrament. Algun dia m'ho agrairia.

Frau Berger tenia un accent endimoniat, però era força simpàtica. Aviat vam aprendre a dir “bon dia”, “bona nit” i les principals coses que et calen quan vas de viatge: com agafar un taxi, queixar-te que la salsitxa no està prou feta o demanar que et planxin la corbata.

Malgrat la meva tradicional poca gràcia amb els idiomes, vaig fer grans progressos ràpidament. El Mec, això sí, es negava a practicar amb mi. La primera vegada que em va sentir dir “Guten Morgen”, com que el vaig agafar per sorpresa, va alçar les orelles i em va mirar de fit a fit, gairebé consternat. Però un cop avisat dels avenços del seu amo, va decidir boicotejar el meu aprenentatge i, cada vegada que li deia alguna cosa en alemany, marxava a una altra habitació. Fins i tot una vegada que li vaig fer un comentari sobre la Franka Potente em va mirar amb cara de males puces i va estar dos dies sense dirigir-me ni una trista mirada de gos.

A classe, la cosa es va començar a complicar quan Frau Berger ens va dir que hi havia casos. Casos de què, em vaig preguntar. “Però només en els

articles i els adjectius”, va afegir Frau Berger. “Més fàcil que en llatí”. I a partir d’aleshores, el der-die-das que tant m’havia costat va resultar que es convertia, quan menys t’ho esperaves, en den-die-das, o en dem-der-dem. Era un infern.

Així doncs, acabant el curs, vaig adonar-me que encara em faltava molt per poder entendre els discursos de Frau Merkel. Vaig parlar amb Frau Berger i em va dir que el millor que podia fer era buscar-me un curs d’estiu, d’aquests que fan per a mànagers. Frau Berger, no sé per què, des del primer dia m’havia vist pinta d’executiu agressiu i em tractava com a tal. Potser ho feia l’estrès, ara que hi penso. Em va portar diversos fullets amb informació de cursos a Heidelberg, Tübingen i Friburg. Ella estava convençuda que era el que em faltava per arrodonir el meu alemany. D’altra banda, estava segur que el Mec m’acompanyaria. Malgrat el tracte distant que em dispensava últimament, estava segur que no seria capaç de dir que no a una oferta d’aquesta magnitud.

Però jo no les acabava de tenir totes. Encara no dominava els maleïts casos i segurament en aquests cursos d’estiu hi hauria gent de molt nivell. D’altra banda, després de mesos i mesos fent l’esforç d’anar dimarts i dijous a la classe de Frau Berger –dilluns, dimecres i divendres continuava portant el Mec al centre caní–, no tenia gaires ganes de passar-me l’estiu darrere un pupitre.

Aleshores, un dia, al carrer del costat de l’acadèmia, a la porta d’una agència de viatges, vaig veure un cartell. Només deia: “Oktoberfest. Calella. Oferta”. Vaig recordar que Calella, la Calella del Maresme, també anomenada Calella de la Costa, rebia de vegades el sobrenom, o potser el malnom, de “Calella dels alemanys”.

Ens vam instal·lar en un hotelet només a tres carrers de primera línia de mar. Com que d’hotels on puguis portar el gos no n’hi ha tants, el nostre estava ple a vessar de bèsties com el Mec. Els amos de l’establiment ho sabien i ho explotaven a consciència: els quissos tenien serveis d’entrena-

ment personalitzat, massatges, pedicura i perruqueria. Com que el Mec no era gaire presumit, vam deixar tot de congèneres seus fent cua per arreglar-se el pèl o que els llimessin les ungles i vam sortir a la piscina.

El Mec de seguida va fer amistat amb una gossa molt simpàtica que volia jugar amb ell, tot i que la seva mestressa no la deslligava. M'hi vaig acostar. Ella, la mestressa, també es veia molt simpàtica. Rossa, alta. Alemanya, segur. “Guten Tag”, vaig deixar anar, “ein schönes Hund”. “No t’hi escarrassis, que sóc de Reus”, em va dir rient. I va tibar la corretja cap a l’altra banda i se’n va anar.

De Reus! Ja se li notava en l’accent, que no era de Reus. Els de Reus no parlen així. Potser no era alemanya, però nòrdica, segur. Però l’ensenyament de llengües està tan avançat, en aquests països del nord, i aquests estrangers són tan dotats, que te la foten per on volen.

Vaig pensar que ens convenia airejar-nos, al Mec i a mi, i vam sortir de l’hotel. Al carrer hi hauria gent més interessant. Vam vagarejar pel centre de Calella. A tot arreu veïem cartells en alemany. Un bon lloc per practicar, vaig pensar. Al final de la Rambla vam veure un rètol molt gros, envoltat de banderetes alemanyes, que deia: “Oktoberfest”. Tot i que érem en ple mes d’agost, jo sabia que l’Oktoberfest, que literalment vol dir “festa de l’octubre”, en realitat vol dir “festa de la cervesa”. Frau Berger ens ho havia explicat a classe.

Hi vam entrar sense manies. Havia de ser un bon lloc per parlar amb nadius. De seguida vam fer bona amistat amb uns joves de la tercera edat que, amb una inclinació de cap i un somriure, ens havien convidat a seure. Es notava de seguida que devien ser del sud d’Alemanya, probablement bavaresos, per l’alegria i l’entusiasme que gastaven.

Vam cantar unes quantes cançons. Jo només me’n sabia una que havíem fet a classe, precisament el dia que Frau Berger ens havia parlat de l’Oktoberfest, així que les altres les vaig taral·lejar. Vaig saludar una cambrera que, embotida en una camisa tradicional d’escot generós, repartia cerveses

a tort i a dret amb la típica eficiència germànica. “Guten Tag”, li vaig deixar anar. “Què vol?”. “Una cerveseta?”. Aquesta també era de Reus? O de Calella mateix? Em sentia ben confús.

I la confusió va augmentar a mesura que la noia ens va portar més i més cerveses. Encara que no me’n sabia cap, les vaig cantar totes. M’hi vaig lluir, sobretot, amb Lili Marleen, perquè d’aquesta sí que n’havia sentit la música moltes vegades. Els meus companys de bancada desplaçaven el cos d’un cantó a l’altre, en una mena de moviment babord-estribord que jo ja havia vist en alguns reportatges. Era prou divertit, però tampoc no hi havia gaire més opcions. Si hi eres, hi havies de jugar. Tota la taula igual: ara cap aquí, ara cap allà, cap a la dreta, cap a l’esquerra, onada del dret, onada del revés.

Quan ja havia quedat prou clara la meva implicació en el projecte, vaig intentar iniciar una conversa amb el veí de la dreta, que semblava més afable que el de l’esquerra. Però cada vegada que intentava dir “Guten Tag”, la música tornava a sonar i ell m’abraçava ben fort i començava de nou aquell balanceig terrible. En un moment, entre cançó i cançó, hi vaig insistir: “Guten Tag!”. “Guten Tag”, va respondre aleshores. ”Però no us diré gaire res més. Sóc d’Olot, jo”. I va començar la cançó següent i el veí olotí va recomençar el balanceig. Llavors em vaig adonar que, com jo, l’home no se sabia les cançons, només anava seguint la melodia fent ta-rara-ra i, això sí, balancejant-se com un Tarzan.

Vaig canviar de taula. Vaig passar a la del costat, una taula més relaxada, amb homes i dones barrejats. Al meu costat hi havia una noia rossa amb un somriure preciós. “Tu també ets d’Olot?”, li vaig demanar. “Keine Ahnung! Un poquito español”. Vam estar una estona xerrant, si se’n pot dir així. Jo mirava de practicar el meu alemany, però no m’entenia. Aleshores ella em contestava en castellà, però el que em deia era força inconnex, no tenia res a veure amb el que jo li havia dit. Llavors ho intentàvem en anglès, però l’anglès meu i el seu no tenien res a veure.

La música va acabar i continuàvem xerrant d'aquella manera estranya. Les cambres dels escots prominents ara feien cara de pomes agres mentre recollien els culs de cervesa i les gerres buides de tota la patuleia. Això volia dir que havíem de marxar. La Hilge –havia entès que es deia així– em proposava que anéssim a casa seva. No sabia si ho havia entès prou bé. Potser havia entès el que volia entendre. Li vaig assenyalar el Mec, que seguia la conversa amb interès. “Kein Problem”. Ho vaig entendre: no hi havia cap problema que el Mec vingués amb nosaltres. I va afegir: “Ich habe auch einen Hund. Und eines Kind”. Això ja no ho vaig entendre, però el seu somriure ho deia tot.

Vam arribar a una caseta de planta baixa amb un jardinet. Hi havia un gos semblant al Mec. La Hilge va agafar el Mec pel collar, el va deslligar de la corretja i el va deixar anar pel jardí. De seguida vaig veure que el gos de la Hilge en realitat era una gossa. El Mec la va ensumar i aviat es van entendre.

Un cop dins de casa, la Hilge va posar una música suau. Vaig intentar treure alguna cosa del meu repertori alemany, però Frau Berger no havia previst en absolut el tema de la conversa íntima. Potser ho faríem a segon, però potser faria tard. La Hilge em va dur una ampolla de cervesa. Ella se'n bevia una altra a morro, així que la vaig imitar. Ens la vam acabar en silenci. Aleshores, de sobte, va aparèixer una figura nebulosa per la porta del passadís, plorant. “Mutti, Mutti!”. Era una nena d'uns deu anys. Havia tingut un malson, segurament. La Hilge la va acomodar al sofà, on la nena va tornar a adormir-se.

Jo hi sobrava. “Me'n vaig”, li vaig dir mentre li feia amb les mans el senyal de marxar. Crec que no ho va entendre, perquè em feia que no amb el cap, seriosa, com si l'hagués ofès. Li vaig assenyalar la porta. “Me'n vaig, raus!”. Aleshores ho va entendre. Però em va fer un gest amb el dit perquè l'acompanyés cap a la finestra. Va separar les cortines i vam veure com el Mec seguia a sobre de la seva gossa, entusiasmat.

La Hilge es va posar la nena a coll i la va dur a una habitació gran, amb un llit de matrimoni immens. Hi va descarregar la nena. Aleshores, fent cas de les indicacions que em marcava amb l'índex, la vaig seguir fins a una altra

habitació més petita, amb un llit petit, ocupat per un exèrcit d'animals de peluix. "Dein Zimmer". Allò sí que ho vaig entendre, perquè amb Frau Berger Breger havíem fet la lliçó "Im Hotel".

La Hilge va desaparèixer cap a la seva habitació i jo em vaig quedar a la de la nena, ben distret, observant les bestioles de pega i els diferents vehicles del paper de la paret. Al cap d'una estona vaig sentir uns esbufecs i uns gemecs apagats. Del llit estant podia veure que, a l'altra banda de la finestra, el Mec seguia enamorat de la seva amfitriona. Vaig posar-me a comptar els vehicles de la paret, mentre el Mec continuava fent de les seves. L'endemà al matí, de nou va ser tot molt civilitzat, si se n'ha de dir així. Quan em vaig despertar, la Hilge i la Helen eren assegudes a taula, prenent llet amb cereals i torrades amb melmelada. Vaig esmorzar amb elles.

El Mec, en canvi, dormia com un soc al costat de la seva xicota. La nit havia estat llarga. Com que no el volia despertar, el vaig deixar allà amb ella, amb elles. Quan es despertés em trucarien perquè el passés a buscar.

El Mec, al final, se'n va anar a viure a Friburg. No hi havia manera de separar-lo de la seva amistançada i la Helen se l'estimava molt. O sigui que el Mec ara viu a Friburg amb la Hilge, la Helen i la Susi. I es veu que és molt feliç. La nena de tant en tant m'envia un missatge i m'explica les excursions que fan i la vida que porten allà. De vegades l'enyoro, el Mec, però allà hi té un jardí molt gran i moltes atencions. És feliç. I mira, si algun dia haig de marxar a treballar a Alemanya, ja hi tinc mig peu a dins.

Jo, mentrestant, segueixo les classes de Frau Berger. De moment encara no hem arribat a la lliçó que hauria de servir per lligar, però Frau Berger m'ha promès que hi arribarem aviat. S'ha sorprès molt quan li he explicat la història del Mec. Hi havia moments que no sé si m'entenia, perquè reia desafortadament i, la veritat, no és una història de per riure. Però ja se sap, hi ha diferències culturals que són difícils de superar, per més que coneguis l'idioma.

Aquesta obra ha estat editada per
l'**Associació Cultural Helena Jubany**
gràcies a les aportacions dels membres de l'associació
i altres persones.

Es va distribuir gratuïtament
imprès a doble pàgina del **diari Ara**
el 9 de desembre de 2012.

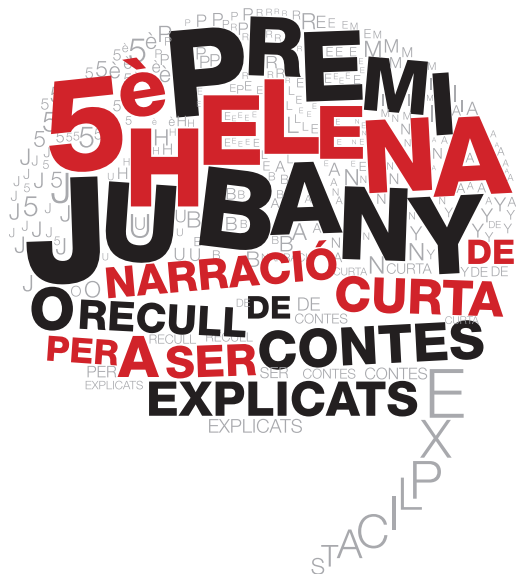
associació
**helena
jubany
i lorente**

Enamorada de la lectura des de l'adolescència, l'**Helena Jubany** visqué a l'entorn del llibre com a periodista, llibretera, contertuliana, autora de recensions, correctora, bibliotecària, contacontes... i darrerament esbrossava il·lusionada el camí de la producció pròpia amb relats curts. Però aquest moment dolç de la seva vida i la seva vocació literària van ser estroncades la matinada del 2 de desembre de 2001, en què fou assassinada, a l'edat de 27 anys. Els qui la van matar, avui encara són al carrer.

L'**Associació cultural Helena Jubany i Lorente**, creada per familiars, amics i companys de l'Helena, vol mantenir encesa la flama del seu record i prendre el relleu de la seva il·lusió per la creació literària i la narració oral.

Amb aquesta finalitat, l'associació ha instituit el **Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que es convoca cada any el 27 de febrer, data del naixement de l'Helena, i es lliura el 2 de desembre, data de la seva mort.

+info a <http://helena.jubany.cat>

associació
**helena
jubany
i lorente**

helena.jubany.cat/associacio

